

РЕШЕНИЕ

№ 259

гр. ЛЕВСКИ, 29.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЛЕВСКИ в публично заседание на тридесет и първи октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Палмира Д. Атанасова

при участието на секретаря Янка Д. Иванова
като разгледа докладваното от Палмира Д. Атанасова Гражданско дело № 20224410100343 по описа за 2022 година

За да се произнесе, съдът взе предвид следното:

Предявен е иск с правно основание чл.179, ал.1 във връзка с чл.178, ал.1 т.3 от ЗМВР и чл.86 ЗЗД.

В исковата молба се твърди, че ищецът е в служебно правоотношение с ответника и осъществява трудовата си дейност по утвърдени протоколи и графици, при режим на труд на смени – дневна и нощна с продължителност 12/24 часа при сумарно изчисляване на работното време съгласно разпоредбата на чл. 187 ал.3 от ЗМВР. Твърди се, че през периода от 01.04.2019 г. до 01.08.2020 г. е положил 800 нощен труд, който следва да бъде изчислен в съответствие с разпоредбата на чл. 9 ал.2 от НСОПЗ, в резултат на което преизчисление, положения от него труд възлиза на 914,40 часа и това води до извънреден труд от 114,40 часа, който счита, че следва да му се заплати допълнително, като съобразно заплатата му и часовата му ставка положения от него извънреден труд възлиза на сумата от 915,20 лв.

Моли се съда да постанови решение, с което да осъди ответника да заплати на ищеца сумата от 915,20 лв., представляваща възнаграждение за положен извънреден труд за периода 01.04.2019 г. до 01.08.2020 г., получен в резултат на преобразуване на положения нощен труд към дневен, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата

молба до окончателното изплащане на вземането.

Претендира се и сумата от 50 лв., представляваща мораторна лихва върху възнагражденията за положен извънреден труд вследствие на преобразуване на нощен към дневен труд, за периода от 01.06.2019 г. до датата на предявяване на исковата молба.

Претендират се направените деловодни разноски.

Претендира се и присъждане на адвокатско възнаграждение на адвокат Р. Р. на основание чл. 38 ал.2 от ЗА.

В едномесечния срок по чл. 131 от ГПК ответната страна е представила отговор на исковата молба, в която е изразено становище, че през процесния период ищецът е работил на посочената в исковата молба длъжност и е изпълнявал служебните си задължения при ненормиран работен ден. Оспорват се изцяло предявените искове по основание и размер. Твърди се, че е неприложима НСОРЗ и предвиденото в чл. 9 от нея правило, доколкото същата касае уредбата на трудови правоотношения по КТ, но не и служебни правоотношения по ЗМВР, който се явява специален закон съгласно чл. 142 ал.2 от ЗМВР.

Моли се съда да постанови решение, с което да отхвърли предявените искове като недоказани както по основание, така и по размер.

Претендират се направените деловодни разноски.

Съдът, като прецени представените по делото доказателства, приема за установено следното:

Съдът е приел за безспорно между страните обстоятелството, че през процесния период ищецът е бил в служебно правоотношение с ответника ОД – МВР, възникнало на основание ЗМВР и е заемал длъжността „командир на отделение“ в гр. „ОП“ към РУ Левски при Областна дирекция МВР гр.Плевен.

Като безспорно е обявено обстоятелството, че през процесния период ищецът е полагал труд на смени при 12-часов режим на работа, съгласно утвърдени графици и при сумарно отчитане на работното време.

Не е спорно между страните и се установява от представените писмени доказателства – заверени копия от графици за дежурство за месеците от процесния период, заверени копия от протоколи за положен труд от държавни служители, работещи на смени през процесния период и заверени копия на платежни бележки за процесния период, че ищецът е полагал труд и

през нощта, при режим на нощна смяна от 22,00ч. до 6,00 часа, като за отработените часове нощен труд му е било начислено и заплатено допълнително възнаграждение в размер на 0,25 лв. за всеки час.

Установява се от заключението на вещото лице по изготвената съдебно-икономическа експертиза, което съдът кредитира като компетентно, обосновано и пълно, че за периода от 01.04.2019г. до 01.08.2020г. ищецът е положил реално общо 1146 часа нощен труд, който не е бил преизчислен от ответника с коефициент 1,143 за превръщането му в дневен труд. За реално отработените часове нощен труд е било заплащано своевременно по 0,25 лв./час. Дадено е заключение, че нощният труд, приравнен на дневен с коефициент 1,143 се равнява на 1309,878 часа, като за разликата 163,878 часа се изчислява неизплатена сума за извънреден труд в размер на 1386,41 лв., изчислено със средна ставка 8,46 лв., формирана от основната заплата на ищеца по периоди и нормативно определените работни дни за всеки отработен месец с увеличение от 50 на сто. За целия процесен период ищецът е получил допълнително заплащане по 0,25 лв. на час за положен нощен труд, съобразно Заповед №8121з-791/28.10.2014г. и Заповед №8121з-1429/23.11.2017г. издадени от Министъра на Вътрешните работи, с които е определен размера на посоченото допълнително възнаграждение. Посочена е и лихвата за забава от първо число, следващо тримесечието до предявяване на исковата молба, която е изчислена на сумата от 334,20 лв.

В заключението си вещото лице е представило и втори вариант на изчисления във връзка с възражения на ответника във връзка с влезлите изменения на ЗМВР относно разрешените часове нощен труд до 10.07.2020 г.. От този вариант на заключението се установява, че за периода от 01.04.2019г. до 10.07.2020г. ищецът е положил реално общо 1120 часа нощен труд, който не е бил преизчислен от ответника с коефициент 1,143 за превръщането му в дневен труд. За реално отработените часове нощен труд е било заплащано своевременно по 0,25 лв./час. Дадено е заключение, че нощният труд, приравнен на дневен с коефициент 1,143 се равнява на 1280,16 часа, като за разликата от 160,16 часа се изчислява неизплатена сума за извънреден труд в размер на 1354,95 лв., изчислено със средна ставка 8,46 лв., формирана от основната заплата на ищеца по периоди и нормативно определените работни дни за всеки отработен месец с увеличение от 50 на сто. За целия процесен период ищецът е получил допълнително заплащане по 0,25 лв. на час за

положен нощен труд, съобразно Заповед №8121з-791/28.10.2014г. и Заповед №8121з-1429/23.11.2017г. на Министъра на Вътрешните работи, с които е определен размера на посоченото допълнително възнаграждение. Посочена е и лихвата за забава от първо число, следващо тримесечието до предявяване на исковата молба, която е изчислена на сумата от 330,81 лв.

При така установените факти и липсата на спор между страните относно полагането от страна на ищеца на нощен труд през процесния период, правният спор е концентриран относно приложимите по отношение заплащането на нощния труд в процесния случай нормативни актове. Спорно между страните по делото е налице ли е основание за преизчисляване на отработените часове нощен труд с коефициент 1,143, респективно дължи ли се допълнително възнаграждение върху разликата между преизчислените с посочения коефициент часове и реално отработените такива, както и представляват ли те извънреден труд.

Доколкото ищецът е държавен служител на МВР, за него приложима е разпоредбата на чл.179, ал.1 от ЗМВР, съгласно която на държавните служители се изплащат допълнителни възнаграждения за научна степен, за полагане на труд през нощта от 22.00 до 6.00 ч., за полагане на труд на официални празници и за времето на разположение. Съгласно ал. 2 на същата разпоредба, условията и редът за изплащане на допълнителните възнаграждения по ал.1 се определят с наредба на Министъра на вътрешните работи, а техният размер – с негова заповед.

В чл.178, ал.1, т.3 ЗМВР е определено, че държавните служители получават допълнителни възнаграждения за извънреден труд.

Съгласно чл.187, ал.9 ЗМВР /в редакцията на закона преди измененията обнародвани в ДВ бр.60/07.07.2020 г., влезли в сила от 11.07.2020 г./, редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане и компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители, се определят с наредба на министъра на вътрешните работи.

През процесния период - 01.04.2019г. – 01.08.2020г., са действали две наредби на министъра на вътрешните работи: Наредба № 8121з-776/29.07.2016г. /отменена с решение на 5 членен състав на ВАС № 16766/10.12.2019 г. по адм. д. № 8601/2019 г. и Наредба № 8121з-1174 от

07.01.2020 г. в сила от 10.01.2020 г., уреждащи реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи. С всеки един от посочените подзаконовни нормативни актове е уредена нормална продължителност на работното време на държавните служители - 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица. Предвидена е работа на смени с полагане на труд през нощта между 22.00ч. и 6.00ч., максимално 8 часа за всеки 24- часов период. Нито една от посочените Наредби, обаче не съдържа текст аналогичен на чл.31, ал.2 от Наредба №8121з-407/11.08.2014г. – действала в периода от 19.08.2014г. до 02.08.2016г., с който е предвидено, че при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22,00 и 6,00 ч. за отчетния период се умножава по 0,143, като полученото число се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период.

Налице е празнота в закона, като съдът приема за основателен наведения от ищеца довод, че при наличието на такава, следва по аналогия да бъде приложена общата законодателна уредба относно отчитането и заплащането на нощния труд.

При липсата на специално правило, което да определя методологията за превръщането на отработените нощни часове в дневни, при сумирано изчисляване на работното време по отношение на държавните служители в МВР, съдът приема, че следва да се приложи общото правило на чл. 9 ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. В чл.9, ал.2 НСОПЗ е предвидено, че при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време (чл.136, ал.3 КТ и чл.140 КТ), установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място или $8\text{ч.} : 7\text{ч.} = \text{коефициент } 1,143$.

Предвид на изложените съображения, съдът приема, че за процесния период след 01.04.2019г. до 10.07.2020 г. /до влизане в сила на измененията на ЗМВР обн. ДВ бр. 60/07.07.2020 г. влезли в сила от 11.07.2020 г./, следва по аналогия да бъде приложена разпоредбата на чл.9, ал.2 НСОПЗ и реално отработените от ищеца часове нощен труд, бъдат преизчислени с коефициент 1,143. От заключението на вещото лице по изготвената съдебно-

икономическа експертиза се установява, че за периода от 01.04.2019 г. до 10.07.2020 г. ищецът е положил реално 1120 часа нощен труд, които преизчислени с коефициент 1,143 се равняват на 1280,16 часа. От заключението на вещото лице се установява, че часовете положен от ищеца нощен труд не са били преизчислявани, поради което за разликата между реално положените такива и преизчислените с коефициент 1,143 не е било заплатено възнаграждение.

Неоснователен е наведения от ответника довод, че дължимото се на ищеца възнаграждение за положения от него нощен труд е било изцяло и своевременно изпълнено, тъй като за отработените от него часове нощен труд своевременно му било заплащано допълнително възнаграждение в размер на 0,25 лв. за всеки час нощен труд.

Преизчисляването на нощните часове с визирания по-горе коефициент 1,143, при което реално отработените часове нощен труд се заплащат в увеличен размер, не изключва заплащането на допълнително възнаграждение за всеки час нощен труд в размер на 0,25 лв. Доктрината, както и съдебната практика възприема, че законодателят е възприел две линии, по които се реализира увеличеното заплащане на нощния труд – 1) заплащане на часовете положен нощен труд в увеличен размер и 2) допълнително възнаграждение за всеки час нощен труд (*в този смисъл – Решение №14 от 27.03.2012 на ВКС по гр.д. №405/2011г., IV гр.о., Коментар на Кодекса на труда, 12 издание, В.Мръчков, К.Средкова, А.Василев, стр.831*). Посочените принципи за допълнително заплащане на нощния труд са уредени в две различни разпоредби на НСОПЗ чл.8 и чл.9, ал.2 и се дължат на различно основание. В цитираното Решение №14 от 27.03.2012 на ВКС по гр.д. №405/2011г. е посочено, че няма значение, че при сумарно отчитане на работното време нощните часове се превръщат в дневни. Посочената методология е само с оглед установения по законодателен път начин за отчитане нормата фактически положен труд. Тези разпоредби се прилагат едновременно с правилата за заплащане на нощния труд, т.е. при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент 1,143 и за същите тези нощни часове се заплаща и допълнително възнаграждение за нощен труд – 0,25 лв./час. Доколкото по делото е безспорно установено, че на ищеца е било заплатено само допълнително възнаграждение за заработените часове през нощта, но положените реално часове нощен труд не са били

увеличени със съответния коефициент и респективно за така увеличените часове не е било заплатено възнаграждение, не може да се приеме, че ответникът е изплатил изцяло и в срок задължението си спрямо ищеца за положения от него нощен труд през периода от 01.04.2019 г. до 10.07.2020 г..

Основателно се твърди от процесуалния представител на ответника, че както КТ, така и ЗМВР, правят ясно разграничение между нощния труд и извънредния труд, които се заплащат по различен ред. Извънреден труд е налице само, когато е положен труд извън установеното работно време - когато продължителността на работното време надвишава нормалната такава. При сумарно изчисляване на положения труд, извънреден труд ще е налице само в случай, че отработеното време за съответния отчетен период /с увеличението на часовете положен нощен труд/ надхвърля нормата работни часове за отчетния период. Посоченото обаче не води до извод за неоснователност на исковата претенция. Действително от приложените по делото платежни бележки за изплатено на ищеца трудово възнаграждение се установява, че за съответните периоди на сумарно отчитане на същия е бил начисляван и заплащан извънреден труд – за часовете, надхвърлящи нормата работни часове за съответния отчетен период. Към тези часове обаче не са били отчетени, респективно заплатени часовете нощен труд, които се явяват разлика между реално отработените такива и увеличеният им размер след преизчисление с коефициент 1,143. За тези часове за периода от 01.04.2019 г. до 10.07.2020 г. /до измененията на ЗМВР влезли в сила от 11.07.2020 г./ исковата претенция се явява доказана по своето основание. По отношение на размера на претендираното вземане, съдът взе предвид заключението на вещото лице по изготвената съдебно-икономическа експертиза в неговия втори вариант, обхващащ периода от 01.04.2019 г. до 10.07.2020 г., съгласно което разликата между реално положените часове нощен труд и преизчислените с коефициент 1,143 е 160,16 часа, което съобразно изчислената от вещото лице часова ставка – 8,46 лв., възлиза на сума в размер на 1354,95 лв. Тъй като след приемане на заключението на вещото лице ищцовата страна е направила изменение на размера на предявените искове, което е съобразено със заключението на вещото лице във втория му вариант, който се приема от съда, следва предявените искове да бъдат уважени изцяло.

За периода от 11.07.2020 г. до 01.08.2020 г. /който е включен в периода на исковата претенция/ на ищеца не се дължат суми с оглед изменения на чл.

187 от ЗМВР /ДВ бр. 60/07.07.2020 г., в сила от 11.07.2020 г./. С тези изменения в ал.1 е създадено ново изречение, съгласно което „нормалната продължителност на работното време през нощта е 8 часа за всеки 24-часов период. Създадена е и нова ал. 4 на същия член, съгласно която „при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент равен на отношението между нормалната продължителност на дневното работно време към нормалната продължителност на работното време през нощта по ал. 1.“. При това положение след 11.07.2020 г. при сумираното изчисляване на работното време на нощните часове, същите се превръщат в дневни с коефициент 1 съгласно чл. 187 ал. 4 от ЗМВР.

С оглед уважаване на главната искова претенция, основателно се явява и акцесорното искане за присъждане на лихва с правно основание чл. 86 от ЗЗД. Видно от заключението на вещото лице е, че дължимата лихва за забава върху неплатената сума от 1354,95 лв. за периода от първо число следващо тримесечието до предявяване на исковата молба е в размер на 330,81 лв. И този иск е изменен в съответствие със заключението на вещото лице, поради което и той се явява изцяло основателен и доказан.

При този изход на делото, следва да бъде присъдена и законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на вземането.

С оглед изхода на спора следва да бъде осъден ответника да заплати на процесуалния представител на ищеца на основание чл. 38 ал.2 от Закона за адвокатурата минимално адвокатско възнаграждение за два предявени иска, единия от които с цена над 1000 лв., а другия с цена под 1000 лв., а именно адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв. за предявения иск за лихва за забава в размер на 330,81 лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 435,50 за предявения иск за сумата от 1354,95 лв. предвид разпоредбата на чл. 7 ал.2 т.1 и т.2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждение – или общо адвокатско възнаграждение в размер на 835,50 лв.

При този изход на делото, ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на РС – Левски държавна такса в размер на 54,20 лв. върху уважения иск за сумата от 1354,95 лв., и 50 лв. върху уважената искова претенция за сумата от 330,81 лв. – общо д.т. в размер на 104,20 лв., както и

направените разноски за възнаграждение на вещо лице по изготвената съдебно-икономическа експертиза в размер на 231,02 лв.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР – Плевен, с адрес ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на **С. М. С.** от ***** , ЕГН ***** , на основание чл.179, ал.1, вр. чл.178, ал.1, т.3 от ЗМВР, сумата от **1354,95 лв.** главница, представляваща възнаграждение за извънреден труд за периода от 01.04.2019 г. до 10.07.2020 г. включително, получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд с коефициент 1,143, съгласно възникнало между страните служебно правоотношение, **ведно със законната лихва за върху главницата** , считано от датата на подаване на исковата молба - 01.06.2022г. до окончателното изплащане на вземането.

ОТХВЪРЛЯ предявеният иск за присъждане заплащане на извънреден труд за периода от 11.07.2020 г. до 01.08.2020 г. като неоснователен.

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР – Плевен, с адрес ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на **С. М. С.** от ***** , ЕГН ***** **на основание чл. 86 от ЗЗД сумата от 330,81 лв.**, представляваща лихва за забава на изплащане на възнагражденията за положен извънреден труд, вследствие преобразуване на нощен към дневен, за периода от 01.07.2019 г. до датата на предявяване на исковата молба.

ОСЪЖДА на основание чл. 38 ал.2 от ЗА Областна дирекция на МВР – Плевен, с адрес ***** , **ДА ЗАПЛАТИ на адвокат Р. Н. Р., с ЕГН ***** от АК Плевен**, с адрес на упражняване на дейността ***** , сумата от **835,50 лв.** представляваща дължимо ѝ се адвокатско възнаграждение в настоящото производство, за осъществена безплатна правна помощ и защита на основание чл. 38 ал.1 от ЗА на ищеца **С. М. С.** от ***** , ЕГН ***** .

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.6 от ГПК Областна дирекция на МВР – Плевен, с адрес ***** , **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Районен съд – гр.Левски, сумата **104,20 лв.**,

представляваща дължимата се държавна такса за настоящото производство, както и **231,02 лв.** разноски за изплащане възнаграждение на вещото лице.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Плевенски окръжен съд в двуседмичен срок от връчване на копие от същото на страните.

Съдия при Районен съд – Левски: _____